

PŘÍSPĚVEK DO AMATÉRSKÉ LIT. SOUTĚŽE V TACHOVĚ
NA TÉMA "SNÍT JE DOVOLENO !" z. 2001, 5. MÍSTO,
/LUDMILA VLČKOVÁ, P. 4, PAMÍNKOVÉ TS6/

Vyberte jednu obět

Dat.nar.	Poslední bydliště	do Ter.	13:42:41 z()
11.07.1880	Brno	Ai	Brno
26.10.			
19.09.	Marie Rita Lőblová z :Janovice nar.19.09.1932		
	do Terezína (Ce) pod číslem 44 z :Klatovy 30.11.1942		
	na východ (Dr) pod číslem 1306 z :Terezín 15.12.1943 do:Osvětim reg.č:82632		
	důvod deportace : umrtí:(Osvětim) (15.12.43)		
	poznámka :		

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA ZA 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

/"Snít je dovoleno !" ... ? / TACHOV 2001

Pod starým jilmem, jednou hranou opřená o klády, břichem vzhůru čekala na lepší časy pískařská loď strýce Jeníka. Bagrování na řece mu Němci zakázali, drahé stroje zabavili. Zůstala bytelná pramice. Ještě jí čas neublížil. Ještě na ní pukaly pod dětskými prstíky asfaltové puchýřky. Jeník ji důkladně napustil.

Sešly se tu tři děti. Anča, Evička, Liduška. Nebyla to náhoda.

"Přijď, Dulíku, něco ti musíme říct, " řekla Anča Lidušce, "Jarinku nech doma, je ještě malá."

Anča a Evička se rozhodly, že Lidušku zbaví těch dětinských pohádek o čápovi, o vráně, o houbách. Jednou jí to stejně někdo řekne, má to být někdo cizí? Stará je dost, bude jí sedm let, Doma od velkých lidí se nic nedoví, dospělí se hloupě stydí.

"Víš, co to znamená "být v jiném stavu" ? ", zahájila školení Anča.

"Když je někdo vdaný nebo ženatý, to je ten jiný stav, " hlesla Liduška.

"Víš ,jak se dělají děti ?"

"Děti se přece najdou na houkách . Nebo čáp přinese na okno kluka ,vrána holčičku ."

Anča s Evičkou vyměnily pohled : je to telátko ! To bude práce ! Nastal výčet a výklad neznámých sloves a podstatných jmen. Anča je podala v lidovém tvaru, Evička ve vědeckém. Byla poučena patnáctiletým bratrancem Richardem. Ten nastudoval v lékařských knihách všechno, co ho nejvíc zajímalo.

Nejhorší ,nejúděsnější se Lidušce jevila ta činnosť ! Hruza ! Hanebnosť ! O milostném citu věděla možná víc než o bě kamarádky dohromady. O tom, jaké je vznášet se na trůnu, být uctívána. _ Být také svržena . Ota už nikdy nesveze Lidušku na sánkách, už je velký , stydí se za sedmiletou holku...O s_e_xu neměla potuchy.

"A to dítě vypadne při tom ? Když te dělají ?"

Anča obrátila oči v sloup . Znova . Eva vysvětlovala : spojení spermií s vajíčkem, růst zárodku, porod .

"Ale jak se může dítě naretit ?Vždyť je potom moc velké v tom břiše ! Kudy se narodí ?"

Evička znovu trpělivě vysvětlovala. Anča pomáhala názornými příklady, viděla telit se krávu Šedku.

Na Lidušku šly mráčky. Jak se podívá do očí mamince , babičce, strejdovi Jeníkovi ?...tetě Rezi !...a Jarinka !... ..ta se to o tom sexu nesmí n i k d y dovědět !

Evička měla osobitý zvyk. Než něco důležitého řekla, semkla pevně rty a naprázdno polkla. Domluvila ~~je~~ znovu pevně sem-

kla rty. Aby bylo jasné, že se nemýlí. Právě polkla: "Holky, my jsme měli s Richardem svatbu, jsme žena a muž."

Lidušce se ulevilo. Znovu se jí vrátil výraz bezstarostného dítěte. "Jaký jsi měla závoj?" Dychtivě hleděla na Evičku.

"My jsme si n e h r á l i na svatbu jako děti. My jsme opravdu manželé, chápeš? My jsme souložili."

Teď schlípla i Anča. Evička zůstala vážná, klidná, jakoby bylo úplně přirozené, že takto mluví devítiletá holčička.

"Naši to nevědí, trápili by se. My jsme to dělali opatrně, aby maminka nic nepoznala, když mě večer myje....My jsme to udělat m u s e l i."

"Proč "m u s e l i", vždyť jsi malá, Evičko!" špitla Anča.

"Richard řekl, že musíme, když jdeme do toho koncentráku... ..my už se stejně nevrátíme."

Anča s Liduškou zíraly na Evičku nevěřící.

"Ne v koncentračním táboře lidi umírají,"

Liduška je rozčilená, zlobí se na Evičku. Eva sama všem těm lžím nemůže věřit. Nejdřív lhala to o tom sexu, teď klidně říká, že umře. T o j e n e s l u š n é ! Umřeme až budeme staré babičky ! Nejdříve musíme vyrůst, pak musíme dělat nějakou hezkou práci. Třeba baletit, nebo kreslit do knížek...Musíme být šťastné, mít dlouhé ~~šaty~~ bílé šaty a závoj a kytici jako Mařenka Kočová. Všichni se na naší svatbě musí radovat ! Pak se nám narodí děti...pečkat!...Liduška se zarazila...to se nějak zařídí...Lidušce snad přinese děti čáp...snad...ne, teď na to nebude myslet.

Dnešní den jí dal ! Už má všeho dost. Půjde domů a otevře si "Gabru a Málunku." Nebo ne. Vezme si papír a pastelky a nakreslí si vánoce. -Zlé zprávy nechá za vrátky ! Tak !

Venku bylo sychravo , tma .Začínalo ráno 30.listopadu1942 .

Pod peřinou^{je} tak teploučko ! Liduška se v polospánku zavr-
tala hlouběji, aby zahřála prochladlé ramínko. Hned by byla znou-
vu blaženě usnula, ale babička ji tahá za nohu. I maminka ji bu-
dí. Položila jí ruku na čelo a šeptá : "Pojď honem k oknu, roz-
loučíš se s Evičkou, nevíme ,kdy se vrátí."

Na okně dnes chybí zatemnění. Venku svítá, proto je v ku-
chyni trochu vidět. Liduška tápe k oknu. Postaví se mezi mamin-
ku a babičku. Přehodily přes ni svetr . Zvenčí je slyšet zvuk
kroků. Silnice je zřejmě ztvrdlá mrazem.Celý hlouček lidí se blí-
ží- už kráčí kolem zahrádky. Liduška poznává Schützovi. Vysokou
štíhlou paní. Pan Schütz je možná o něco menší a rozložitý. Evič-
ka má na hlavě novou špičatou čepici, v té je teplo ! Liduška ji
zná , má zrovinka takovou ! Všichni nesou na zádech rance. I Evič-
ka ! Jde s nimi někdo cizí . Č e t n í k ! Matně se zaleskla příl-
ba, bodák na pušce .

Obrázek venku by Lidušku tolik nezneklidnil .Snad ještě
četník . Uniformy a pušky se bála. Ale padl na ni strach z toho
pohřebního ticha doma. Jako by nikdo nedýchal , jen hodiny hlasi-
tě tikaly.

Schützovi odjíždějí. - Liduška ? Ta neumí domyslet. Přece
už taky kolikrát cupkala k rannímu vlaku. Po cestě k nádraží dr-
kotala zuby. Z nevyspání, zimou i rozčilením . Těšila se na tetu,
na strýce, na malé sestřenky a bratrance . Jen jednou ji vezli
se zavázanou hlavou k ušnímu lékaři. To byla špatná cesta. Ale
jindy ? Uvidí lesk městského asfaltu .Lidé s roztaženými deštníky
kráčejí po zrcadle. Celou cestu vlakem se měla z čeho radovat.
Na lukách při řece Otavě se hrbatí pravidelné kopečky porostlé

drnem. Prý je v nich ještě zlato. Až Liduška vyrostе , najde to zlato a naučí se z něj dělat krásné prstýnky a náušničky. Bude z ní "Houdrá zlatnice" . Liduška cestovala ráda.

Jenže Evička nejede na výlet a ví to. Jede do Terezína. Liduška si už zase libuje pod peřinou. Evička šlape vlezlou mrazivou mlhou k nádraží. Kráčí mezi rodiči , drží je za ruce. Nikdy už tudy nepůjdou , ale naštěstí to nevědí.

Otec bude odloučen od rodiny. Evička se bude maminy ruky držet naposled , až budou postupovat k těm "sprchám", co z nich nesychá voda. Stane se to ^{ZA ROK A 2 TÝDNY} 15. prosince 1943 v Osvětimi.

Schützovic vilka osaměla. Ještě v ní zbývá trochu tepla, stopy štěstí . Obojí rychle uniká všemi póry . Nemytá okna brzy oslepnou . Na zplanělých keřích rybízu se pohupají zaschlé rudé hrozinky - pastva pro ptáky.

Sněženky paní Schützové každé jaro chladnokrevně a dravě prorážejí zmrzlou půdou.

KONEC LÉTA
1942
JANOVICE VÚHL.

ZLEVA

SESTRY- LIDKA A ANČA SEIDLIOVY
LIDUŠKA HALADOVÁ "BOSÁKOVIC"
RITA LÖBLOVÁ - ČEKÁ JI CESTA
ELINKA BROŽKOVÁ
JARUŠKA POLČAROVÁ

1942

PŘED BOSÁKOVIC CHALUPOU
NAHORĚ MILAN BOZDĚCH
RITA LÖBLOVÁ
DOLE: BOSÁKOVIC VNOUČATA
ZLEVA JARUŠKA, LIDUŠKA
DAVKA, JAROUŠEK

1938

OD LEVA DO PRAVA
3. DOMEK LÖBLOVIC
V POPŘEDÍ BOSÁKOVIC
VNOUČATA JAROUŠEK
JARUŠKA